

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 21 grudnia 2021 r.

DIH-3.707.86.2021.IJ

DECYZJA DIH-III/77/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706) oraz art. 93 ust. 2 w związku z art. 91 pkt 25 oraz pkt 26 lit. c) ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie z dnia 30 września 2021 r., na mocy której, przedsiębiorcom Bogdanowi Antosz prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Bogdan Wiesław Antosz Firma Usługowo Handlowa „Śrubex” s.c. Antosz B. Antosz M. i Monice Annie Antosz prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Monika Anna Antosz Firma Usługowo Handlowa „Śrubex” s.c. Antosz B. Antosz M, wspólnikom spółki cywilnej Firma Usługowo Handlowa „Śrubex” s.c. Antosz B. Antosz M w Sieniawie, wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) Prezes Urzędu Konkurencji i Konsumentów -

1. uchyla zaskarżoną decyzję w całości,

2. orzeka co do istoty sprawy wymierzając solidarnie przedsiębiorcom:

- Bogdanowi Antosz prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Bogdan Wiesław Antosz Firma Usługowo Handlowa „Śrubex” s.c. Antosz B. Antosz M.
- Monice Annie Antosz prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Monika Anna Antosz Firma Usługowo Handlowa „Śrubex” s.c. Antosz B. Antosz M, wspólnikom spółki cywilnej Firma Usługowo Handlowa „Śrubex” s.c. Antosz B. Antosz M w Sieniawie

karę pieniężną w wysokości 5000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niedopełnienia obowiązków informacyjnych wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym.

UZASADNIENIE

W dniach 14 i 16 czerwca 2021 r. inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Rzeszowie, dalej: „Podkarpacki WIIH”, „organ pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę w sklepie należącym do przedsiębiorców (...) dalej: „strona”, „strona postępowania”, „przedsiębiorcy”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021., poz. 162), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 21 maja 2021 r. ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli obejmującego kontrolę przestrzegania przepisów ustawy z dnia 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z 2020 r., poz. 1893), zwanej dalej: „ustawą o zużytych sprzęcie elektrycznym”. Zawiadomienie doręczono stronie w dniu 24 maja 2021 r.

W toku kontroli ustalono, że strona w ramach prowadzonej działalności gospodarczej udostępniała na rynku sprzęt elektryczny. W wyniku podjętych działań kontrolnych inspektorzy reprezentujący Podkarpackiego WIIH stwierdzili, że kontrolowani przedsiębiorcy, wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi wynikającemu z art. 37 ust. 4 ustawy o zużytych sprzęcie, nie umieścili w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji, o tym że:

- dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony,
- dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Ponadto, inspektorzy w toku kontroli ustalili, że nie wywieszono także informacji, o punktach zbierania zużytego sprzętu, co narusza art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

W oparciu o zebrany materiał dowodowy, na podstawie art. 61 §1 i § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz.735 ze zm.) dalej: „Kpa”, Podkarpacki WIIH zawiadomieniem z dnia 31 sierpnia 2021 r.,

poinformował przedsiębiorców o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego z tytułu niedopełnienia obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

W dniu 30 września 2021 r. Podkarpacki WIIH, działając na podstawie art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym oraz art. 104 Kpa, wydał decyzję nr PO.200.ZSE.4.2021.PC, na mocy której przedsiębiorcom wymierzono karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) za niewykonanie obowiązków wynikających z art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 4 października 2021 r.

Od decyzji Podkarpackiego WIIH strona wniosła odwołanie wnioskując o umorzenie postępowania. We wniesionym odwołaniu wskazała, iż informacje przed kontrolą wisiały na ścianie, ale zostały zdjęte w trakcie remontu. Ponadto stwierdziła, iż pojęcie „miejsca widocznego” nie jest jednoznaczne. W kwestii wysokości kary stwierdziła, iż będzie ona obciążeniem nie do udźwignięcia dla firmy.

Pismem z 3 listopada 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK” bądź „organ drugiej instancji” poinformował stronę o toczącym się postępowaniu administracyjnym w sprawie odwołania od ww. decyzji Podkarpackiego WIIH oraz o przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami sprawy i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 2 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo

uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości lub w części. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 17 listopada 2016 r. (II SA/Rz 190/16) w ramach kontroli instancyjnej organ odwoławczy rozpoznaje sprawę niejako „od nowa” i może oprzeć swoje ustalenia na ustaleniach poczynionych przez organ pierwszej instancji i przywołać je jedynie w swoim uzasadnieniu (LEX nr 2162495). Podkreślenia wymaga, że istota postępowania odwoławczego w procesie administracyjnym polega również na usuwaniu przez organ drugiej instancji nieprawidłowości dokonanych przez organ pierwszej instancji w drodze np. uchylecia zaskarżonej decyzji w całości lub w części i w tym zakresie orzeczenia co do istoty sprawy (art. 138 § 1 pkt 2 Kpa). W przedmiotowej sprawie nie jest koniecznym zbieranie nowych dowodów, gdyż stan faktyczny jest znany, tym samym Prezes UOKiK postanowił, stosownie do art. 138 § 1 pkt 2 Kpa, uchylić zaskarżoną decyzję w całości i orzec co do istoty sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł o nałożeniu na przedsiębiorców (...), kary pieniężnej w wysokości 5000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) w związku z nieprzestrzeganiem przepisów zawartych w art. 37 ust. 4 i art. 39 pkt 2 ww. ustawy.

Kontrola przeprowadzona przez inspektorów wojewódzkiego inspektoratu Inspekcji Handlowej w Rzeszowie jednoznacznie wykazała, iż w dniu kontroli brak było informacji w zakresie, o którym mowa m. in. w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy, wskazujących że:

- 1) dystrybutor obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w punkcie sprzedaży, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt sprzedawany;
- 2) dystrybutor, dostarczając nabywcy sprzęt przeznaczony dla gospodarstw domowych, obowiązany jest do nieodpłatnego odbioru zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych w miejscu dostawy tego sprzętu, o ile zużyty sprzęt jest tego samego rodzaju i pełnił te same funkcje co sprzęt dostarczony;
- 3) dystrybutor prowadzący jednostkę handlu detalicznego o powierzchni sprzedaży w rozumieniu art. 2 pkt 19 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wynoszącej co najmniej 400 m² poświęconej sprzedaży sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych, jest obowiązany do nieodpłatnego przyjęcia w tej jednostce lub w jej bezpośredniej bliskości zużytego sprzętu pochodzącego z gospodarstw domowych, którego żaden z zewnętrznych wymiarów nie przekracza 25 cm, bez konieczności zakupu nowego sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Zgodnie z art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten kto wbrew przepisom art. 37 ust. 4 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o którym mowa w art. 37 ust. 1–3 ww. ustawy. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w przypadku, o którym mowa powyżej, stosownie do art. 92 pkt 6 ww. ustawy, wynosi od 5.000 zł do 300.000 zł.

Dodatkowo, należy mieć na uwadze przepisy zawarte w art. 39 ww. ustawy, zgodnie z którymi dystrybutor jest obowiązany do:

- 1) udostępniania na rynku wyłącznie sprzętu:
 - a) wprowadzonego do obrotu przez wprowadzającego sprzęt wpisanego do rejestru lub pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela wpisanego do rejestru;
 - b) oznakowanego zgodnie z art. 14 ust. 1;
- 2) umieszczenia w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – do przekazania tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu;
- 3) udostępniania na rynku sprzętu wraz z dołączoną do niego informacją, o której mowa w art. 13 ust. 1, w przypadku sprzętu przeznaczonego dla gospodarstw domowych.

Natomiast, zgodnie z art. 91 pkt 26 lit. c) ustawy o zużytym sprzęcie, kto wbrew przepisom art. 39 nie umieszcza w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu, a w przypadku udostępniania na rynku sprzętu za pomocą środków porozumiewania się na odległość – nie przekazuje tych informacji w sposób umożliwiający zapoznanie się z nimi, w szczególności na stronie internetowej lub w formie komunikatu, podlega karze pieniężnej w wymiarze od 5.000 zł do 500.000 zł.

Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się: stopień szkodliwości naruszenia, rodzaj, zakres i okres trwania naruszenia oraz dotychczasową działalność podmiotu (art. 93 ust. 3 ww. ustawy).

W myśl art. 93 ust. 5 ww. ustawy w przypadku stwierdzenia – w czasie jednego postępowania – kilku naruszeń wyczerpujących znamiona naruszeń określonych w art. 91 ww. ustawy orzeka się jedną karę za wszystkie naruszenia, której wysokość nie może przekraczać najwyższej kary przewidzianej za dane naruszenia.

Po przeanalizowaniu zebranych materiałów dowodowych, Prezes UOKiK stwierdza, że ustalenia kontroli przeprowadzonej przez Podkarpackiego WIIH dały podstawę do

stwierdzenia, że strona postępowania nie wykonała ciążących na niej obowiązków wskazanych w:

- art. 37 ust. 4 ustawy o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji w zakresie, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz
- art. 39 pkt 2 o zużytym sprzęcie, tj. nie umieścił w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu.

Powyższe dało podstawę do wymierzenia kary pieniężnej w oparciu o art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) oraz art. 93 ust. 2 ustawy o zużytym sprzęcie oraz art. 104 Kpa.

Podkarpacki WIIH w swojej decyzji wskazał jako podstawę prawną wyłącznie art. 91 pkt 25 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, tym samym decyzja nie została wydana w sposób prawidłowy i w związku z tym organ drugiej instancji uchylił decyzję Podkarpackiego WIIH i orzekł co do istoty sprawy.

Strona postępowania w piśmie odwoławczym wniosła o umorzenie postępowania. Wskazała, iż informacje przed kontrolą wisiały na ścianie ale zostały zdjęte w trakcie remontu. Ponadto stwierdziła, iż pojęcie „miejsca widocznego” nie jest jednoznaczne. W kwestii wysokości kary stwierdziła, iż będzie obciążeniem nie do udźwignięcia dla firmy.

Odnosząc się do powyższych argumentów, Prezes UOKiK w pierwszej kolejności wskazuje, że obowiązkiem przedsiębiorcy, który udostępnia na rynku sprzęt elektryczny, jako profesjonalnego uczestnika obrotu, jest znajomość przepisów dotyczących jego działalności i ich respektowanie. Przepisy te jednoznacznie stwierdzają, iż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za niezrealizowanie obowiązków, jakie nakłada na niego ustawa o zużytym sprzęcie elektrycznym. Podmiot gospodarczy zobowiązany do stosowania prawa w tym zakresie powinien tak zorganizować działalność swojej placówki, by nie doszło w niej do naruszeń aktualnie obowiązujących przepisów.

Prezes UOKiK wskazuje, że z punktu widzenia zastosowania przepisów ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym kluczowe znaczenie ma bowiem fakt, iż w trakcie trwania czynności kontrolnych wszystkie wymagane informacje, w zakresie o którym mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym, nie były dostępne dla konsumentów, co znajduje potwierdzenie w zebranych materiałach dowodowych. Celem ustawodawcy, przy tworzeniu niniejszych przepisów, było bowiem ułatwienie użytkownikom sprzętu pozbycia się, w prawidłowy sposób, odpadów w postaci zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, a więc umożliwienia im dostępu do informacji, gdzie i na jakich zasadach mogą te odpady pozostawić. W związku z tym, każdy dystrybutor sprzętu elektrycznego i elektronicznego przeznaczonego dla gospodarstw domowych, skoro podjął się

prowadzenia (wykonywania) tego rodzaju działalności, winien w widocznym miejscu w punkcie sprzedaży sprzętu elektrycznego i elektronicznego który prowadzi – umieszczać wszystkie wymagane informacje, o których mowa w art. 37 ust. 1-3 oraz art. 39 pkt 2 ww. ustawy. Jednocześnie, podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia strony od odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Strona w odwołaniu podnosi, iż informacje te były przed remontem, jednak bezsporne jest, iż nie było ich w dniu kontroli.

Biorąc pod uwagę fakt, iż strona została uprzedzona o planowanej kontroli z trzytygodniowym uprzedzeniem a także o jej zakresie mogła się do niej przygotować i sprawdzić, czy spełnia wymagania stawiane dystrybutorom przez przepisy ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Poruszona przez stronę kwestia „miejsca widocznego” nie jest zdaniem Prezesa UOKiK problematyczna. Wystarczy aby informacje umieścić w miejscu, w którym zapoznać się mogą z nimi konsumenci. Dodać należy, iż inspektorom Inspekcji Handlowej nie okazano leżących na parapecie okna informacji. Nie ma zatem jednoznacznych dowodów potwierdzających, że wymagane informacje w ogóle tam były.

Przechodząc do wniosku strony o umorzenie postępowania Prezes UOKiK stwierdza, że nie widzi podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary i umorzenia postępowania. Należy tutaj wskazać, że obowiązujące przepisy ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym jedyną prawną możliwość od odstąpienia od zastosowania sankcji przewidują w art. 93 ust. 4 tej ustawy, tj. w sytuacji kiedy podmiot podlegający ukaraniu przedstawi organowi dowody i okoliczności wskazujące, że podmiot ten dochował należytej staranności i uczynił wszystko, czego można od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło lub że nie miał żadnego wpływu na powstanie naruszenia, a naruszenie to nastąpiło wskutek zdarzeń i okoliczności, których podmiot nie mógł przewidzieć. W takich przypadkach organ nie wszczyna postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej wobec tego podmiotu, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza.

Niemniej jednak, w niniejszym przypadku nie zaszły jakiegokolwiek przesłanki, o których mowa we wskazanym przepisie, pozwalające na odstąpienie od wymierzenia kary. Kontrolowany przedsiębiorca nie dochował należytej staranności i nie uczynił wszystkiego, czego można było od niego rozsądnie oczekiwać, aby do naruszenia nie doszło, w związku z czym Prezes UOKiK nałożył sankcję pieniężną za niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz art. 39 pkt 2 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Wydając przedmiotową decyzję Prezes UOKiK zbadał także kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f § 1 i 2 Kpa.

Przepis art. 189f § 1 wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie strona nie wywiesiła w miejscu sprzedaży informacji o których mowa w art. 37 ust. 4 oraz w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma, gdyż wymagane informacje mają zapewnić konsumentom wiedzę o właściwym postępowaniu z odpadami elektronicznymi oraz umożliwić oddanie zużytego sprzętu, co jest bardzo istotne z punktu widzenia ochrony środowiska. W trakcie kontroli strona uzupełniła brakujące informacje, a zatem druga część przesłanki z art. 189 f § 1 pkt 1) została spełniona. Jednakże aby móc zastosować powyższy przepis przesłanki muszą wystąpić łącznie, co w tym przypadku nie nastąpiło.

Zatem, mając powyższe na uwadze Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art.37 ust. 4 i w art. 39 pkt 2 ustawy o zużytym sprzęcie elektrycznym.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Jednocześnie Prezes UOKiK informuje, iż w myśl art. 67a § 1 ustawy dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r., poz. 1540), który zgodnie z odesłaniem wskazanym w art. 94 ustawy o zużytych sprzęcie, znajdzie zastosowanie w niniejszym przypadku, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty;
- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji;
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Niniejsze uprawnienie przysługuje stronie dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji. Podsumowując, Prezes UOKiK stwierdza, że Podkarpacki WIIH miał podstawy do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej na podstawie art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym.

Jednakże z uwagi na pominięcie podstawy prawnej wynikającej z art. 91 pkt 26 lit. c) decyzję należało uchylić i na podstawie zebranego materiału dowodowego uznać za zasadne nałożenie kary na przedsiębiorców.

W rezultacie postępowania odwoławczego Prezes UOKiK uchylił decyzję w całości i orzekł co do istoty w ten sposób, że wymierzył stronie w oparciu o art. 91 pkt 25 i pkt 26 lit. c) w związku z art. 92 pkt 5 i pkt 6 oraz z art. 93 ust. 2 i ust. 5 ustawy o zużytych sprzęcie elektrycznym oraz art. 104 § 1 Kpa, karę pieniężną w wysokości 5 000 zł, w związku z nieuwidocznieniem w punkcie sprzedaży informacji, że przy zakupie sprzętu elektrycznego lub elektronicznego przyjmowany jest nieodpłatnie zużyty sprzęt tego samego rodzaju w ilości sztuka za sztukę oraz informacji o punktach zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:

- do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
 4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540 ze zm.).
 - 5.

Z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/